

Stanka Hrastelj

DRAGI PUŠKINE,

mogu da zamislim da
 i u današnje vreme postoji Tatjana,
 koja bi na početku pisma napisala
Pišem vam – šta bih znala bolje?
I šta vam više mogu reći?
 Možda bi čak živela ovde gde živim ja,
 u prizemnoj kući sa dva balkona,
 jedanaest stepenika od podruma do prizemlja,
 dodatnih trinaest do potkrovlja,
 imala bi mamu koja bi svakodnevno
 pila vobenol, a uveče bi u šoljici čaja
 istopila tabletu kalcijum-karbonata,
 i oca, koji bi pred samu zoru sanjao
 proročke snove,
 oko kuće bi imali 10 ari zemlje,
 jabuke ajdare, zlatni delišes i gloster,
 pored viljamovke, breskve i aktinidije,
 obrezivali bi ih maja, a ne februara
 kao što to čine susedi,
 imali bi još i kokošinjac, smeđe kokoške nosilje
 i zlatnog petla,
 susedi bi im zbog besmislene uvrede
 ili tek tako, preko ograde bacali
 otrovom natopljena kukuruzna zrna,
 pored bi stajala kolibi slična staja,
 gde bi koju godinu držali zečeve ili prase,
 kupili bi ga s proleća na sajmu u Brežicama,
 točili bi ga do zime odnosno
 dok ne dostigne obim od 100 cm, što otprilike znači 100 kg,
 a mrtvački odar, na kojem bi ga sa rupom u čelu još toplog
 namazali kolofonijumom i sa njega počupali čekinje,
 izradio bi njen otac sam,
 ulica bi nosila naziv po drveću,
 npr. po brezama i imala bi ograničenje brzine 30 km/h,
 svaka kuća u ulici gledala bi na nuklearnu elektranu,
 a ona bi bila na istoku i jutarnji pogled na izlazak
 narandžastog sunca iza zgrade reaktora

bio bi veličanstven,
na drugoj strani ulice rasla bi mešovita šuma,
poznavala bi njene delove po mirisu,
noću bi se bosa šetala kroz nju
i tako i divljim svinjama dokazivala
da savladava strah od tame,
ali nikako ne mogu da zamislim da bi se,
iako samo zbog trenutnog nadahnuća,
u tim krajevima zaustavio Onjegin,
naravno, ne bi nosio sablju, nosio bi naočare sa tamnim okvirom
koje bi ga činile sličnim Vudiju Alenu,
dakle, da bi mu uopšte bilo do toga da kod table Krško
uključiti žmigavac i skrene, svrati u posetu,
pruži joj malu mogućnost, da mu u pismu napiše
nešto poput *Pišem vam – šta bih znala bolje?*

EMANCIPACIJA

Šta je hrabro – ostaje

Ostalo je prevara

V. Möderndorfer

danas sam na trenutak poželela da budem Vinko M.
nekome sam htela nešto da saopštim
trebalo bi da to bude *mala noćna ljubavna stvar*
tamnoplava kao septembar
do kraja neposredna i drska
(ionako mi Petra prebacuje što sam pasivna),
ali bio je to samo kratkotrajni sjaj
Stanki H. nekako ne pristaje reći ono
što bi u datom trenutku rekao Vinko M.
moj naklon, poštovani
vi ćete razumeti:
pristojnost i ta sranja

rod Vinka M. ima ipak nos
za pravilno dešifrovanje količine feromona
recite mi:
je li žena stvarno treba da se emancipuje
na nivou izricanja ne bi li muškarac razumeo
ono što je želela da mu saopšti?

ZAŠTO SE VIŠE NE GLEDAMO

kada se susretnu pogledi dve osobe to obično traje
kratko precizno sam izmerila
dužinu trajanja i naučnim pristupom
odredila jedinicu 1 blick

pogledi koji traju 2 blicka su opasni
među očima jedne i druge osobe u trenutku
(0,4 blick) nastane komplikovani splet mnogih
čeličnih užadi mogu da kažem čeličnih užadi žica iz koturova žica
tako moćna snažna jaka

kada se napne može da rani osobe koje su tog trenutka
u istom prostoru ili u blizini povrede mogu biti
neprijatne

prilikom pogleda koji traju 2,5 blicka ili više
u trenu trena (0,02 blick) na čeličnu žicu
obesi se gondola za 24 osobe

njom haron prevozi mrtve duše iz hada
u oči glavu srce krv telo duha dušu *dušu!*
osobe koja se zaboravi
i razmenjuje poglede toga se plašimo

NOĆU SU AKTIVNI SAMO PESNICI I FUNKCIONERI

dva ujutru sedim za pisaćim stolom
čujem napolju se prevrne činija
pok pok razlije se voda u dva ujutru
zvuk se posebno dobro prenosi
u sobi na potkrovlju čuje se još intenzivnije

dakle šta predsedniku vezanom
u psećoj kućici prolila se voda mlati lancem
zavija eli eli lama sabaktami

neću ustati otići do pseće kućice uzeti posudu
sipati svežu vodu neću ustati
izaći na balkon smirivati suseda koji se dere
tišina preti lovačkom puškom

juhu napisala sam pesmu
u dva ujutru neka ga već jednom upuca

IKONA NAJDRAŽEG SVECA

Izuzmem li pokojnog domara Anta,
koji je moja ekskluzivna veza sa nebesima,
moj najdraži svetac je Sveti Sava.

Ceo prošli advent postila sam na vodi
i suvom hlebu, za Božić sam spuštala
listiće od 24-karatnog zlata na dasku
od lipovog drveta, na Svijećenicu je bila
napisana ikona Svetog Save, blagoslovena
i okačena na zid moje sobe.

Svim znancima ateistima, koji, srčuci čaj,
pitaju ko je muškarac koga sam naslikala,
kažem *To je Esad Babačić u nekoj srpskoj nošnji.*

*Aaa, taaako, odgovaraju. Dobro
si ga uhvatila. Tako je lep, o kako je samo lep.*

(Sa slovenačkog prevela **Ana Ristović**)